

γαττόμυαλο τό, ἀμάρτ. κατ-τόμυαλον Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. γάττα, παρ' ὃ καὶ κάτ-τα, καὶ μυαλό.
Ο ἐγκέφαλος τῆς γαλῆς : Φρ. ἐν ἔφα'α κατ-τόμυαλον (δὲν εἶμαι ἀνόητος). Συνών. φρ. δὲν ἔφαγα κουτόχορτο.

γαττόμυιγα ἡ, ἀμάρτ. κατ-τόμουγμια Κύπρ. κατ-το-μύγμια Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. γάττα, παρ' ὃ καὶ κάτ-τα, καὶ μυῖγα, παρ' ὃ καὶ μούγμια.

Εἶδος παιδιᾶς ὁμοίας πρὸς τὴν ἀλλαχοῦ λεγομένην τυφλό-μυιγα, τὴν μυῖνδαν ἢ χαλκὴν μυῖαν τῶν ἀρχαίων. Συνών. βαβούλα (I) 2.

γαττομύτης ἐπίθ. ἀμάρτ. γαττομύτ'ς Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γαττί, παρ' ὃ καὶ γατσί, καὶ μύτη.

Ὁ ἔχων ρῖνα μικρὰν καὶ πεπλατυσμένην, ὡς τῆς γαλῆς : Ὁρέ, τί γαττομύτ'ς εἶν' αὐτός!

γαττονουρά ἡ, Ζάκ. κ.ά. — Λεξ. Π. Γενναδ., 968 Βλαστ. 463 Πρω. Δημητρ. γαττονουρά Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. γαττονοῦρά Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γάττα καὶ νουρά, δι' ὃ ἰδ. οὐρά.

1) Ἡ οὐρά τῆς γαλῆς Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) 2) Τὸ φυτὸν τριφύλλιον τὸ στενόφυλλον (trifolium angustifolium), τῆς τάξεως τῶν ἐλλοβοκάρπων (leguminosae) Ζάκ. — Λεξ. Π. Γενναδ., ἐνθ' ἄν. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Πρω. Δημητρ. Συνών. γαττουλοκλάρι.

γαττονυχιά ἡ, ἀμάρτ. κατ-τονυθιά Κύπρ.

Ἐξ ἀμαρτ. οὖσ. γαττόνυχιο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

Εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ (διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν ἀκανθῶν τοῦ πρὸς τοὺς ὄνυχας τῆς γαλῆς).

γαττοξέραςμα τό, Ἀθῆν. Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.)

— Λεξ. Αἰν. γαττοξέραςμα Ἦπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γάττα καὶ ξέραςμα.

1) Τὸ ἔμεσμα τῆς γαλῆς Πελοπν. (Γαργαλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) : Ξέραςε φτούνη ἡ γάττα μας 'ς τὸ πάτωμα καὶ πρέπει νὰ πάρω μὲ τὴ σαρωματῖνα τὸ γαττοξέραςμα Γαργαλ. Τὰ γαττοξερᾶσματα μαζῶν'ς; Αἰτωλ. 2) Φαγητὸν ἢ ἀνάλογόν τι λίαν ἀηδὲς Λεξ. Αἰν. 3) Τὸ ἰσχνόν, καχεκτικὸν καὶ οἰκτρὸν τὴν θέαν παιδίον ἢ καὶ ἐνήλικον ἄτομον Ἀθῆν. Ἦπ. Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.) : Ὅλο λέει πὼς πάχυνε, κ' εἶναι ἓνα γαττοξέραςμα Ἀθῆν. Ποῦ πᾶς, μωρὲ γαττοξέραςμα; Ἦπ. Ἀ' νὰ χαθῆς, παλιοσουρ-γούνα, γαττοξέραςμα! Γαργαλ. Συνών. γαττόπαιδο.

γαττόπαιδο τό, ἀμάρτ. κασόπαιδο Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γαττί, παρ' ὃ καὶ κασί, καὶ παιδί.

Τὸ ἰσχνὸν καὶ καχεκτικὸν παιδίον. Συνών. γαττάγλειμμα, γαττοξέραςμα 3, γαττούλι, γαττουλόγλειμμα.

γαττοπάτης ἐπίθ. ἀμάρτ. κατ-τοπάτης Κύπρ.

Ἐξ ἀμαρτ. γαττοπατῶ, παρ' ὃ καὶ *κατ-τοπατῶ.

Ὁ βαδίζων ἀψοφητί, ὁ ἔχων τὸ βῆμα ἐλαφρόν, ὡς ἡ γαλῆ.

γαττοπατησιὰ ἡ, Κεφαλλ. γαττοπατ'σιὰ Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Στερελλ. (Σιβίστ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γάττα καὶ πατησιὰ.

1) Τὸ πάτημα, τὸ ἶχνος τῆς γαλῆς Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Κεφαλλ. : Εἶδα γαττοπατ'σιὰς 'ς τοῦ χιόφ' κὶ κατάλαβα ποιὸς μ' πῆρι τὰ π'λλιά 'π' τοῦ κουτέτ' Ἀκρ. Συνών.

γαττάχναρο. 2) Τὸ μεταξὺ δύο ἀλλεπαλλήλων ἰχνῶν τῆς γαλῆς διάστημα Κεφαλλ. : Γνωμ. Ἀπὸ τῆς Ἀγίας Ἀννας ἀξαίφ' ἡ μέρα 'νιὰ γαττοπατησιὰ (δηλ. πολὺ ὀλίγον) 3) Μεταφ., εἶδος ἐδωδίου ἀγριοχόρτου ὁμοιάζοντος πρὸς τὸ σέλιον Στερελλ. (Σιβίστ.)

γαττόπιασμα τό, ἀμάρτ. γατσόπιασμα Ζάκ. (Μαχαιράδ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γαττί, παρ' ὃ καὶ γατσί, καὶ πιάσμα.

1) Τὸ μικρόσωμον καὶ καχεκτικὸν γαττάκι, ὃ ἰδ. : Γατσούλι εἶν' αὐτὸ ἡ γατσόπιασμα; 2) Μετων., ἄνθρωπος καχεκτικὸς καὶ χλομός : Ἀ' νὰ χαθῆς, γατσόπιασμα! (ὕβρ.)

γαττόπικο τό, ἀμάρτ. γαττόπ'κο Μακεδ. (Κάλιαν. Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γάττα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -όπικο, δι' ἣν ἰδ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 29 (1917), 215.

Γαττόπουλο, ὃ ἰδ.

γαττοπόδαρο τό, Ἀθῆν. Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.) γαττοπόδαρον Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γάττα καὶ ποδάρι.

Τὸ πόδι τῆς γαλῆς ἐνθ' ἄν. : Ἡ γάττα εἶν' ἀπόξω κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα φαίνονται γαττοπόδαρα Ἀθῆν. Τὰ πεισινὰ τὰ γαττοπόδαρα εἶναι μακρύτερα ἀπὸ τὰ βροστινὰ Γαργαλ. Ἀντὶ γιὰ λαγονπόδαρον ἔχ'μι ἓνα γαττοπόδαρον γιὰ νὰ ξισκουρίζ'μι τοῦ τζάξ' Ἀκρ.

γαττοπουλάκι τό, ἀμάρτ. γαττοπ'λάκι Πελοπν. (Γαργαλ.) γαττοπουλάκι Ἀθῆν. γατσουπ'λάξ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γαττόπουλο, παρ' ὃ καὶ γατσόπουλο, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

1) Τὸ μικρὸ γαττόπουλο, ὃ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Μὴν τὰ πειράζης τὰ γαττοπουλάκια Ἀθῆν. Δὲν τρώει καθόλου καὶ εἶναι σὰ γαττοπουλάκι (ἐπὶ παιδίου καχεκτικοῦ) αὐτόθ. Βοῆκα ἓνα γαττοπ'λάκι 'ς τὴ γράνα Γαργαλ.

γαττοπουλίτσα ἡ, ἀμάρτ. καττοπουλίτσα Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γαττόπουλο, παρ' ὃ καὶ καττοπούλι, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα.

Τὸ μικρὸ γαττόπουλο, ὃ ἰδ. : Ἡ καττοπουλίτσα μωνα ἐνέμπεσε 'ς σὸ πεγάδιν.

γαττόπουλο τό, ἐνιαχ. γαττόπ'λο Πελοπν. (Γαργαλ.) γαττόπ'λου Μακεδ. (Μελέν. κ.ά.) γατσόπουλο Ἀθῆν. γατσόπ'λο Πελοπν. (Ἦλ.) Στερελλ. (Δεσφ.) γατσόπ'λου Εὐβ. (Στρόπον. κ.ά.) Ἦπ. (Ἰωάνν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Εὐρυταν. Τριχων.) κατσόπουλο Μέγαρ. Πελοπν. (Ἐρμιόν. Καλάβρ. κ.ά.) κακινόπουλο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) καττόπον Πόντ. (Τραπ.) καττοπούλιν Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὀφ.) καττοπούλ' Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ.) καττεπούλ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γαττί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -πουλο, -πούλι, δι' ἣν ἰδ. -πουλος.

Τὸ νεογνὸν τῆς γαλῆς ἢ τὸ μικρὸν τὴν ἡλικίαν γαττί, ὃ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Πόσα γατσόπουλα ἔκανε ἡ γάττα σας; Ἀθῆν. Εἶχα τέτριον βόνου, π' νιαούρ'ζα σὰ γατσόπ'λου Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) Ἡ γάττα μας ἔκαμε τρεῖς κατσόπουλα Πελοπν. (Καλάβρ.) Τὰ παράτησε 'ς τὴ μέση σὰν τὴ γάττα τὰ κατσόπουλα Πελοπν. (Ἐρμιόν.) Ματατοπίζει τὰ πράματα σὰ δὴ γάττα μὲ τὰ κακινόπουλα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἡ κάττα 'μουν ἐποῖκε δύο καττοπούλ' Πόντ. (Κοτύωρ.) Θελ'κὸν ἐν' τὸ καττοπούλ' Πόντ. (Τραπ.)

